

ranil pljuča. Paznika so prepeljali v brezupnem stanju v ptujsko bolnico.

Tat se obesil v zaporu. Iz Ptuja poročajo: Dne 24. oktobra se je obesil v zaporih tukajšnje policije Krapša Ivan, znan dolgoprstnež in tat. Krapša je rodom iz Krčevine pri Ptuj in star 30 let. Istega dne zjutraj so ga orožniki pripeljali v Ptuj s Pragerskega, da bi ga zaslišali radi nekih ponovnih tatvin. Ko je hotel orožnik zaslišati Krapšo in je vstopil okrog 10. ure dopoldne v polic. zapor, je Krapša ležal in imel krog vratu vrstico, ki je bila pritrjena na okrogel železen obroč. Poklicali so takoj g. dr. Vrečka, ki je vse poskusil, da bi obešenca spravil k življenju, toda to se mu ni posrečilo. Krapša se je najbrže sodil sam za svoje grehe in se v trenutnem obupu nad samim seboj obesil. Dolžili so ga, da je izmaknil v Ptuj in v Mariboru 20 dvokoles.

*

Skrivnosten izgin.

Dne 15. X. se je pripeljal iz Petrovcev v Prekmurju na razpravo 76letni posestnik Franc Korošec. Spremljal ga je njegov sosed Franc Perš, brezposelni delavec. Istočasno kakor Korošec sta se pripeljala v Maribor tožena posestnik Belek in njegova žena. Cela prekmurska družba se je podala v Mariboru v dve krčmi, kjer so pili. Zakonca Belek sta šla k počitku k nekemu kočijažu. Korošec in Perš sta si poiskala prenočišče na senu na sejmišču poleg mari-borske klavnice.

Drugi dan 16. X. Korošca ni bilo na razpravo. Pojavil se je na sodišču mesto Korošca Perš in povedal sodniku, da je Korošec v noči neznan kam zginil. Korošca tudi domov v Petrovce ni bilo in radi tega je postala zadeva z zginutjem sumljiva.

Zakonca Belek sta izjavila orožnikom, da je imel Korošec sigurno pri sebi večjo denarno svoto iz bojazni, da bi mu doma denarja kedo ne izmaknil.

Zlatorogovo TERPENTINOVNO MILO

Žandarji so prijeli Perša in ga začeli zasliševati. Izjavil je, da sta omenjeno noč s Korošcem zastoj iskala prenošče po Mariboru. Perš je pregovoril starčka, da sta šla na seno pri mestni klavnici. Ko se je Perš zjutraj prebudil, ni bilo Korošca nikjer. Iskal ga je povsod zaman in je končno šel na sodnijo in je tamkaj povedal, da starega Korošca ne bo k obravnavi.

Orožniki so napovedali Peršu, ker ga osumljajo razne okoliščine, aretacijo. Prignali so ga v Maribor, kjer so si ogledali prenočišče pri sejmišču. Osumljeni Perš taji vsako krivdo.

Skrivnostni izgin je dobil čisto drugo lice, ko je naplavila Drava 24. X. v Markovcih niže Ptuja truplo Franca Korošca, ki ima sledove ran. Sodno raztelesenje je dognalo, da so rane od trkljanja trupla po kamenju v Dravi.

Vsled vseh teh pojavov žandarji Perša niso izpustili, ampak so ga izročili sodišču, da zločin razčisti.

Pri naplavljenem Korošču so našli le malenkostno denarno vsoto, če ravno so izpovedali Koroščevi domači, ki so prepoznali naplavljenega truplo kot pravo, da je imel oče oziroma mož, ko je šel z doma nekaj tisočakov.

Tudi po prepoznanju v Markovcih naplavljenega trupla dokazuje Perša,

da ni v nobeni zvezi z zagonetno starčkovo smrtjo.

*

Slovenska Krajina.

Soboška gimnazija. Ohljudljeno nam je, da se bo v doglednem času višja gimnazija poddržavila, kakor hitro namreč bodo to dopuščale državne finance. Takoj po ukazu Nj. Vel. kralja o vpostavitvi višje gimnazije in sicer postopoma, se je ustanovil poseben kuratorij za samoupravno gimnazijo. V tem kuratoriju so trije zastopniki soboške občine, dva zastopnika staršev in dva zastopnika gimnazije. Po nalogu ministristva prosvete se je začelo takoj z vpisovanjem učencev za 5. gimnazijski razred. Kakor izvemo, se je vpisalo v 5. razred 40 učencev. Tako šteje sedaj soboška gimnazija 400 učencev, kar je vsekakor lepo število in jasen dokaz za potrebo popolne gimnazije. V 5. razred je prišlo nazaj 28 učencev in sicer iz Ljubljane 11, iz Maribora 9, iz Ptuja 4, iz Kočevja 1 in iz Celja 1, 14 dijakov ni bilo vpisanih nikjer, ker radi pomanjkanja sredstev niso mogli na druge gimnazije po dovršitvi nižje srednje šole v Soboti. Tako se je sedaj tudi tem učencem izpolnila prisrčna želja, da bi končali svojo srednjo šolo doma. Odziv dijakov na poziv gimnazijskega vodstva je bil takojšen. Upamo, da bodo merodajni krogi uvideli kaj kmalu prevažno potrebo soboške gimnazije v nacionalnem in kulturnem oziru in bodo pod-

Askari.

V bojnih poročilih iz vzhodne Afrike tolikokrat čitamo, da se borijo domačini Abesinci in sicer askari na strani Italijanov. Askari tvorijo pretežno večino italijanske vojske v vzhodni Afriki in so pokorni Italijanom, ker jih ti plačajo. Askari so veliki, po 180 cm do 2 m visoki. Družine imajo pri sebi v taboriščih. Po veroizpovedi so koptiški kristjani in muslimani. Oblečenj so v zelo pestre uniforme, navadno bosji in imajo kvačjemu na nogah sandale. Kot vojaki najemaniki dobivajo dnevno 2 liri mezde, pri daljšem službovanju tudi 3 lire. Seveda prejema tudi vojne doklade, tako da

Januš Golec:

Po divjinah Kanade

Ljudska povest po raznih virih.

(Dalje.)

Lavison se je pokazal na prebriskem povratu od najboljše strani. Vedno je spodbujal tovariša k vstrajnosti in upanju na slučajno rešitev. Od ranjenja komaj nekoliko opomoglemu Francu so vidoma pojemale moči. Prve ure tavanja so se mu dozdevale še nekako znosne, ker sta ga priganjala k prestavljanju nog vihar in tovariš. Po daljšem gabanju s pomočjo snežnih obročev po snegu Franc ni več znal, ali gre za hojo dveh ali 20 ur. Zašla sta v globoko kotlino, katera jima je nudila zasilno zaščito. Lavison je obstal in pripomnil:

»Franc, tukaj se bova odpočila nekaj časa. Odpočitek sva zaslužila. Ali se še spominjaš na hríb, katerega sva prekoračila pred kratkem? Dobro znam, kje da sva. Tekom 6 ur sva prodrla 40 km daleč proti jugu. Takale hoja je že nekaj! Veter nekako pospešuje najine korake. Kako se pa kaj počutiš?«

16

»Izborno«, se je glasil odgovor.

»Te zebe?«

»Ne.«

»Si utrujen?«

»Ne.«

»Lačen?«

»Hm — tudi ne.«

»Si resnično junak in radi tega boš pojedel falad jelenjega mesa.«

»Ni treba, Lavison, sedaj še ne.«

Amerikanec je ugasnil žepno svetilko, da bi štedil z baterijo. Tema ju je objela. Franc se je naslonil s hrbtom ob sneg, trudil se je, da bi si odpočil ude in njim ulil novih moči za nadaljevanje poti. Čutil je, kako se mu krčijo vsled težke in komaj zaceljene rane moči. Res, da sta prehodila srečno ter korajžno 40 km, pa koliko sto in tisoč ju je še čakalo, predno bi naletela na kako človeško bivališče. Prepričan je bil, da bo zmogel 40 nadaljnih kilometrov še dobro. Če bo napel vse moči, bo spravil do 70 km, a končno bo le pri kraju s telesnimi silami. Kaj bo neki počel Lavison, če bo opešal za vsem?

vzeli vse korake, da se soboška gmnazija čr prejje podržavi.

Sobota. Bolničarski tečaj Rdečega križa v Soboti se je otvoril dne 14. oktobra. Otvoril ga je sam sreški načelnik g. Lipovšek ob 5. uri popoldna. V tečaj se je vpisalo 35 slušateljev in slušateljic. To je vsekakor lepo število in priča dovolj zgovorno o zanimanju za ta tečaj, ki bo trajal tri mesece. — Poročil se je te dni g. Oto Cvetko, uradnik na hranilnici soboške občine, z gđ. Bartakijevo iz Markišavca. Mlademu paru obilo božjega blagoslova! — Dne 16. oktobra je Sobota doživela letalski napad. Napad so izvršila štiri vojaška letala. Vsekakor so mnogi sledili temu zračnemu napadu z velikim zanimanjem, vendar pa moramo pripomniti, da se nekateri niso želeli potrebnih predpisov. Kaj pa bi bilo, če bi se resnično izvršil napad na naše mesto? Ali bi se potem tudi nekateri smejali? — Kolodvorska ulica je vedno polna prometa, zlasti od tistega časa, odkar smo izgubili Radgono, ker je postala Sobota takorekoč trgovsko središče Slovenske krajine. Tako se je povečal tovarni in osebni promet. Ta ulica je bila ob deževnih dneh polna blata. Letos so se lotili temeljitega popravila. Sedaj pa so naenkrat ustavili delo, češ, da ni več denarja. Ulica je sedaj razkopana, kar ovira promet. Čudimo se le, da še ni prišlo do kake večje nesreče. Sedaj ob deževnih dneh v jeseni se bo povečalo tudi blato, da ta ulica skoro ne bo za noben promet. Zato je nujno, da se najde nekje potreben denar za dovršitev te tako prometne ulice. Upajmo, da bo občinska uprava to storila. — Kakor poroča Ekspozitura javne borze dela v Soboti, je ministrstvo za soc. politiko in narodno zdravje z aktom št. 616 z dne 12. 10. 1935 znižalo prevoz sezonskim delavcem za njihovo žito iz Vojvodine od prejšnje tarife eno tretjino prevoza na eno petinko. Veseli smo tega znižanja na železnici, ker se tako še bolj poceni prevoz tako težko zasluženega žita naših poljskih sezonskih delavcev v Vojvodini. Vsem poljskim delavcem iz Slovenske krajine to iz srca privoščimo.

Turnišče. Umrla je v petek dne 18. t. m. vdova Čeh Ana, po domače Ivanova, v starosti 62 let. Ležala je komaj par dni. Bolehala je sicer že precej časa, vendar je lahko opravljala hišna dela brez večjih težav. Par dni pred smrtjo

pa se je lotila pobiranja grozdja po brajdi na domačem dvorišču. Nenadoma pa ji je noga zbrčala z lestve na vozu in je padla na tla. Vsled padca je dobila notranje poškodbe in je v par dneh preminila, prevedena s sv. popotnico za umirajočo. Pokojnica je bila blaga in gostoljubna žena, zato je njena smrt zbudila pri mnogih ljudeh veliko pomilovanja. Pokojnica zapuščena dve dorastli hčerki, katerih starejša je poročena doma, mlajša pa je odšla v daljno Francijo za zaslužkom komaj pred meseci. Pogreb, ki se je vršil v nedeljo dne 20. t. m., je pričal, kako so cenili pokojnico mnogi ljudje. Naj ji bo dobri Bog plačnik za njena dobra dela! Preostalima hčerkama in sorodnikom naše iskreno sožalje!

Gornja Lendava. Zopet odhajajo od nas naši sinovi in hčere, naše dobre matere in skrbni očetje. V Francijo, v tujino gredo za kruhom. Še so prihitali pred odhodom v cerkev Marije, zaščitnice domače fare, sprejeli so sv. obhajilo ter Boga prosili varstva v tujini in srečne vrnitve. Odsli so 25. oktobra iz Murske Sobote. — Hišo si nekdo postavlja, pa desk nima, zato si je pomagal na ta način, da je ponoči odnašal kar vse vprek iz naše žage. Pa so ga dobili in kar z vozovi vrnili nazaj deske v žago.

Črenovci. V nedeljo dne 3. novembra vpripori tukajšnja deklška Marijina družba »gro Roka božja«, na katero vse vabimo!

Divjaški uboj. V nedeljo dne 20. oktobra so bile veselice v Gornji Bistrici, v Turnišču, na Hotizl in še nekaj manjših. Do mesarjenja je prišlo v Turnišču, razgrajali so na Hotizi, a najhujše je pa bilo na Gornji Bistrici, kjer se je zgodil res zverinski uboj, oziroma umor. V gostilni Vučko, ki je edina gostilna na vseh

treh Bistricah, je bila plesna veselica. Gostov je bilo razmeroma malo. Pametnejši fantje, ki sicer ljubijo gostilne, ne pa pretepov, so odšli na Melince. Ves večer je bilo okrog Vučka čudno ozračje. Fantje niso bili pijani, to povdarjamo, pa so sklepali, koga da bodo naredili »mrzlega«. Glavni pretepači iz Gornje Bistrice so hodili okrog in hujskali. Krog 9. ure zvečer so bili zbrani pretepači po cestah in čakali z vilami, krampi, bati, noži in sekrami. Kdor je to videl, bi se moral razjokati, če bi pomislil, kako divja je postala naša mladina. Ko so se fantje in moške iz Srednje Bistrice vračali domov, se je začel krvavi ples. Znani divjaki iz Gornje Bistrice so vpili in kleli, da se je vsak zgrozil, kdor je to slišal. Ker pravega niso mogli dobiti, so zdvijali nad mladim možem Lebar Otonom. Ta je hotel zbežati in se izogniti mesarjem. Ni nikomur ničesar naredil in se je mirno vračal. Zbežal je na Grafičovo dvorišče in se skrivil pri stani. Pa zverine, to niso bili ljudje, so ga našle in tam brez uemiljenja zaklale. Niti branil se ni. Vse kosti na hrbtu so mu zdrobili, v glavo je dobil več ran s sekirami. Huje so delali z njim kot s kako kravo. Ko je ležal ves krvav v nezavesti, so še vedno udrihali po njem. Čez pol ure je izdihnil. Zapuščena mlada žena, s katero se je poročil letos spomladi. Strašen zločin! Ljudje so razkačeni. Morilci so iz Gornje Bistrice, vsi znani pretepači in že večkrat kaznovani. — Isti večer je neka druga družba spravila dva v bolnico: Škafar Jožku so prerežali žile na roki, da mu je skoraj vsa kri stekla, Šernek Ignacu so pa obraz razrezali.

DRUŠTVENE VESTI

Iz komunizma nazaj v katolicizem.

Z vsem ognjem svoje mlade duše se je oprijel komunizma, kakor sveža brazda željno sprejme v sebe posejano se-

me. Bil je ne samo navaden pristaš komunistične stranke, marveč generalni tajnik in voditelj mladinske organizacije te stranke. In vendar je spredel, da je komunizem velika zmeta, zabloda in prevara. V Rusiji je na njegovih sadovih opazoval, kakšen je, da je za ljudstvo največja gospodarska nesreča. Hkrati pa se je začel v globočini njegove duše odpor proti protivernosti in brezbožnosti, ki je bistvena točka komunističnega programa. Obrnil je

Uverjen je bil, da ga bo položil tovariš na ročne sani, katere je vlekel seboj samo radi njega. Gotovo ga bo peljal ter vlekel naprej, dokler ne bo tudi on . . .

Ko sta se podala zopet na pot, si je priznal Gruber sam pri sebi, da ga odpočitek ni poživil, ampak še bolj utrudil. Strahoviti mrz mu je vedno bolj silil skozi obleko. Dokler se je premikal, je še nekako šlo, če pa je obstal in si opomogel za sapo, je postal trd, da se je obdržal komaj na nogah. Lavison je prepoznal, kako je z njim. Da bi imel dovolj luči, je položil žepno svetilko v sneg in je odrgnil tovarišu obe od mrzličnih mravljincev zasledovani nogi.

»Ti dobro dene, prijatelj?«

»Tisočera hvala!«

»Upaš, da se boš sedaj lažje premikal?«

»Na vsak način . . .«

Kobacala sta naprej . . .

Nekaj ur pozneje sta bila na vrhu grebena. Lavison se je ozrl nazaj in zagledal tovariša na kolenih in si pomaga z rokami naprej. Bilo je četrtič, da se je zgrudil Franc tekom pol ure, a tokrat le ni mogel več vstati.

Lavison mu je pomagal kvišku in ga podprl napram vetru.

»Pomilovanja vreden siromak. Brez moči in upanja si. Tako na psu še pač nisi bil, kaj?«

»Ne morem zato, da sem oropan vseh moči. Pusti me v snegu in nadalj sam pot!«

Tovariš je oprhal sneg z onemoglega in ga tolažil:

»Majhen odpočitek in par koscev mesa bo čudovito učinkovalo. Moral bi že bil poprej postati. Tukajle, tovariš! Sicer ni veliko, pač pa je jelenje meso močno redilno.«

Čeravno je bil Francu ponujen koscec mesa majhen, je vzbudil njegov obseg nezaupanje. Potipal je z roko porcijo in razkril, da mu je odstopil prijatelj še del svojega deleža, tako da njemu samemu ni ostalo domala nič.

»Lavison! To pač ne gre, da prikrajšuješ samega sebe! Ti potrebuješ moči bolj nego jaz, kajti vse je odvisno od tega, če boš vzdržal ti!«

Franc ni miroval poprej, dokler mu ni vzel tovariš z roke dela porcije. Mesto da bi ga bil pojedel, ga je shranil v žep.

»Posadil te bom na sani. Franc, je vabil

pridejo nekateri na 6 lir dnevno, poleg tega imajo zastoj vso prehrano, sestoječo iz 800 gramov moke za vsakega vojaka, 500 g moke za ženo ter 100 gr moke za vsakega otroka. Pri svidenju se poljubljajo na lica.

Mednarodna policija v abesinski prestolci.

Za varstvo inozemcev v Abesiniji se je osnovala v glavnem mestu v Addis Abebi 100 mož broječa policijska četa. Mednarodna policija je podrejena ukazom francoskega, angleškega in nemškega poslanika.

Letalo Mussolinijevega sina.

Mussolini ima na abesinskem bojišču 2 sina. Letalo sina Brunna Mussolini je bilo